

Pokrok

Jednoho dne do Jičína přijel pán s kufříkem plným různých lejster a nákresů a ptal se, kde je tu radnice. Když se doptal a dostal se na místo, zašel za starostou a dlouho s ním učeně rozmlouval. Pak si plácli a pán se šel ubytovat do hostince. Pán chodil několik dní po lese a díval se na něj přes takové divné kukátko na trojnožce a něco si zapisoval. Další den přišel se skupinou dřevorubců a podle jeho pokynů začali kácet cestu skrz les. Toho si samozřejmě všimla zvířátka a také si uvědomila, že cesta vede přímo k napajedlu. Tato zpráva se rychle šířila celým lesem a zvířata se shromáždila na palouku a začala se radit co s tím. Byli tu všichni: mrzutý medvěd, prohnaná liška, rodina zajíců, bystrá veverka, stádo srnek, hloupá sova, datlové, dudkové a další lesní ptáci.,

„Přátelé,“ uklidňovala ostatní zvířátka sova, „Musíme s tím, tím, jak se tomu říká? Ach ano! Problémem. Musíme s tím problémem něco udělat. S tou... tou... vykáčenou cestou skrz les. Má někdo nějaké nápady? Protože já ne.“ „Mohli bychom je všechny pozabíjet.“ navrhl medvěd. „Ne, to je moc morbidní.“ zavrněla liška. „Myslím, že když je pořádně vyděsíme, bude to stačit!“ „Ale jak to chceš provést?“ ptali se hned ostatní. „Jednoduše,“ odvětila liška, „všichni lidi se strašně bojí strašidel, to ví snad každý. A když nějaké strašidlo najdeme a přemluvíme ho ať nám pomůže, máme vyhráno!“ „To sice ano, ale kde ho najít?“ zeptala se veverka. „No přece tady, v lese“ poklepala si na čelo liška. „Ale já tu nikde žádná strašidla nevidím.“ divila se sova. „No, ona to nejsou úplně strašidla, ale skřítky,“ připustila liška. „A skřítky žijí v zemi, ale v noci vylézají na povrch a já vím, že jedna skřítkčí nora je tady.“

Liška ukázala na otvor do země, ne větší než vchod do králíčí nory, a ve chvíli, kdy se tak stalo, vylezl z nory skřítek. Byl docela maličký, asi jako dlaň, ale měl svaly jako lamželeso. „Co mě budíte, holoto! Cožpak je vám spravedlivý spánek ostatních lhotejný?“ „Moc se omlouváme pane skřítku,“ úlisně začala liška, „ale potřebovali bychom od vás pomoci. Dřevorubci se asi zbláznili a kácejí nám les!“ „Cože? Náš les? To si dovolili dost!“ soptil zlostí skřítek, „Tak to rozhodně nenechám!“ Hvízdnu na prsty a odevšad vylézali další maličtí skřítkové. Začali se šikovat do skoro vojenského útvaru a odpochoďovali k městu. „Pojďte, to si nemůžeme nechat ujít!“ zvala ostatní liška.

Když skřítkové dopochoďovali k probíhající práci, začali se činit. Podráželi dřevorubcům nohy, povolovali jim opasky u kalhot, házeli jim piliny do očí ničili hromádky nařezaného dřeva, ale bezvýsledně. Pán s kufříkem nabídl dřevorubcům více peněz a ti káceli dál.

„Já hned říkal, že bychom je měli všechny zabít.“ bručel medvěd. „Ne. Jen to ne! Akorát na to musíme jít trochu od lesa,“ zasmála se svému vtipu liška, „problém je v tom, že si dřevorubci neuvědomují, že je straší strašidla“. Potom liška zavolala skřítky zpátky a chvíli se s nimi o něčem radila. Skřítky horlivě přikyvovali a pak odběhli směrem k městu. K večeru se vrátili s velkým bílým prostěradlem a lampou. Zvířátka se divila, co s těmi věcmi asi budou dělat. Ještě čekali, než se trochu více setmí, a potom znovu začali strašit.

Skřítky se poskládali do tvaru lidské postavy, na vrch postavili zapálenou lampu a liška přes ně přehodila prostěradlo. Potom se vrávoravě vydali k místu, kde právě dřevorubci končili svou dnešní práci. „Hů, hů!“ sborově volali skřítky, až to skoro znělo, jako hlas ze záhrobí. „Jsem Rumcajsův duch a nepřeji si, aby byl tento les kácen, klidte se odsud smrtelníci!!! Dřevorubci zbledli a okamžitě se dali na útěk. Neposlouchali pána s kufříkem, který jim sliboval hory doly, jen když se vrátí do práce, protože byli pověřiví a duch je k smrti vyděsil.

Zvířátka několikrát provolala chytré lišce slávu, moc poděkovala skřítkům, rozešla se každé po svém a žila šťastně až do smrti.

A pán s kufříkem? S neúspěchem a s lamentováním pana starosty v patách utekl zpět, odkud přišel. Ale to už je jiný příběh.